

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Pogum, Slovenci!

Huda, zelo huda se godi nam Slovencem na Štajerskem in Koroškem. Naši tisočletni narodni nasprotniki vedno siloviteje pritiskajo na nas. Že dosedaj jim med nami ni nič manjkalo, a še vedno premalo jim je.

Slovenec in Nemec.

Slovenec mora trdo in z naporom delati zunaj na deželi, Nemec pa si je osvojil naša mesta in trge ter živi v njih udobno življenje. Kar je Slovencev po mestih in trgih, so le sužnji, so slabo plačani služabniki in bedni delavci. . . . Kjer je kak lepši vinograd, nakupil si ga je Nemec, Slovenec mu ga hodi obdelovati kot dninar. Kjer je trgovina z lesom, so Slovenci navadni drvarji, Nemci in drugi tujci pa tržijo na veliko in se bogatijo. Kjer je rudnik, rudokopi so Slovenci, posestniki nemški akcijonarji. Kjer je fabrika, posestniki so Nemci, Slovenci so samo delavci. In tako vidimo, da so povsod med nami isti ljudje, katerim se dobro godi, Nemci, mi Slovenci pa smo jim hlapci. . . . Ali ni tako? Če si pošten in poznaš razmere, moraš nam pritrditi!

Nenasitljiv Nemec.

Toda Nemec med nami še ni zadovoljen s tem, kar že ima, hoče še več,

nenasitljiv je. Kjer je na deželi v občini le jeden Nemec, že hujska, in hoče biti prvi mož v občini, najmanj župan. In ne miruje, dokler ni dosegel svojega cilja. Peščice Nemcev po okrajih hujskajo in in vznemirjajo naše ljudstvo tako dolgo, da dobijo v roke tudi okrajne zastope. Pri volitvah poslancev se vedno ujedajo Nemci ter nam hočejo vzeti poslaniška mesta. Na Štajerskem se še jim to ni posrečilo, na Koroškem so vzeli Slovencev že vse državne poslance in tudi deželne, razven enega. . . . Ne samo na gospodarskem polju naj bo Slovenec hlapec Nemca, ampak tudi na vsem političnem, to je nemški program.

Ali se Slovenci branimo?

Vsak zakriči, če ga ušcipneš. Toda ako ti ne da koj drugikrat, ko si ga nadlegoval, krepke zaušnice, upal si ga boš ušcipniti tudi tretjikrat in četrlikrat. Mi Slovenci smo se sicer nekoliko branili, a dovolj krepko se nismo postavili svojim nasprotnikom po robu. Na gospodarskem polju se je ustanovilo pač nekaj posojilnic, ki so zadušile oderuštvo ter omejile najhujšo politično odvisnost, sicer pa so ostale brez sadu. Na političnem polju se prirejajo shodi in tam se sklepajo ostre resolucije za obstrukcijo v državnem in deželnem

zboru ter za gospodarski bojkot, toda noben človek se ne zmeni po shodu za take resolucije. Odpori na političnih shodih imajo le majhno vrednost, ker so le sklenjeni, a ne izvršeni. Slovenski poslanci naj vprašajo svojo vest, zakaj?

Zakaj se ne branimo?

Na gospodarskem polju se ne branimo, ker nismo podjetni. Podjetni pa nismo, ker smo premalo omikani. Razven ljudske šole nam Nemci ne dovolijo druge šole. In še v ljudski šoli nam vsiljujejo bolj učenje svoje nemščine, nego pravo izobrazbo za življenje. Tepce nas hočejo imeti Nemci, ker le tako dolgo jim bodemo sužnji. Za podjetja ni treba nemščine, ni treba samo denarja, ampak predvsem glave in korajže. Omike in korajže pa nima, kdor se uči samo nemščino klestiti. Na političnem polju se ne branimo, ker nam manjka narodne zavesti. Ta zavest bi se nam morala vcepiti v ljudskih šolah! A naše ljudske šole! Ne imeli bi nikdar in nikdar toliko nemškutarije, ako bi se v ljudskih šolah bolj negovala narodna zavest. To stoji!

Ali se naj udamo?

Toda čeprav je tako huda z nami Slovenci, ne udamo pa se nikdar! Nismo

Sv. Filip Nerij in obrekovalka.

Nekega dne prišla je k sv. Filipu Neriju ženska in mu tožila, da je zelo nagnjena k obrekovanju in opravljanju. Svetnik vprašal jo je prav prijazno: »Ali je vam ta nupaka postala že navada?«

»Žalibog da«, odgovori ženska.

»Kolikokrat pa opravljate ljudi?«

»Vsak dan in še celo večkrat na dan.«

Iz njenih besedij je spoznal svetnik, da je to njeno navado bolj lahkomišljenosti kakor pa zlobnosti pripisovati. Moral jo je torej o velikosti njene napake in o naslednjih poučiti in storil je to na prav miren in prepričevalen način.

»Moja hči«, je dejal, »vaša napaka je velika, že večja kakor sami mislite; a božja milost je ravno tako velika, če imate dobro, trdno in resnično voljo, da se popoljšate, bote brez dvoma prav lahko premagali to napako, ki se je tako močno vkoreninila v vašem srcu. Kot pokoro naložim vam sledeče: Idite na bližnji trg in kupite pišče, ki ima prav mlado perje! Potem je nesite ven iz mesta do sv. Mi-

haela! A po navadni ravni poti ne smete iti, ampak idite po ovinkih skozi mesto Rim, trgajte piščetu peresa in jih mečite proč! Če ste dospeli do sv. Mihaela in piščetu potrgali vsa peresa, potem se vrnite k meni, da mi poveste, kako ste spolnili moj ukaz.« Začudeno gledala je žena, ko je slišala te besede, posebno iz ust svetega redovnika, ki se gotovo ni šalil s tako važno in imenitno stvarjo.

»Ubogala bom, moj oče«, je kratko pristavila.

Takoj se napoti na bližnji trg, kupi pišče gre k sv. Mihaelu in trga piščetu perje, kakor ji je bilo ukazano. Ko je veter odnesel zadnje pero, vrnila se je k sv. Filipu Neriju z obrazom, ki je kazal precej radovednosti.

»O, ali ste se že vrnili?« vpraša jo Filip Nerij; »prvo polovico mojega ukaza ste dobro izvršili, upam, da bote tako tudi drugo in prepričan sem, da bote napake rešeni. Vrnite se sedaj na vse kraje, katere ste prehodili s piščetom in poberte pero za peresom, kakor ste jih prej metali od sebe.«

»To ni mogoče, moj oče! Ni mogoče«, vzkliknila je žena. »Na vsem potu metala sem peresa poljubno proč in veter jih je razgнал na vse kraje sveta. Kako moreto od mene tako nemogočo reč zahtevati? Zgubila bi cele dneve in še bi ne bilo pomagano.«

»Dobro, moja hči! Prav imaš! Res ni mogoče, da bi vsa peresa zopet našla«, dejal je svetnik in resno in ljubeznivo pristavil: »Glej! vsako obrekovanje in opravljanje je podobno tem peresom, katere je veter na vse strani sveta razgнал.

Tvoje opravljive besede, ki so kradle čast in dobro ime, prišle so v marsikatero uho in srce, katerega ne poznaš; in vsi, kateri jih slišijo, razširjajo jih še dalje na vse kraje. Pokliči besede nazaj, če moreš!«

»Oh, moj oče, to je resnica!« zdihnila je ženka. »Kako to, da prej nisem nikdar na kaj takega mislila. Prosite Boga za mene, da se popoljšam.«

»Idi v miru, hči, in nikar več ne greši«, dejal je svetnik.

In nauk? Bralec, našel ga bo sam.

zajci, da bi zbežali, ako vidimo sovražnike. Nemci nas posebno v zadnjem času brezobzirno zatirajo. Naš materin jezik mečejo ven iz sodišč in šol, posmehujejo se našim pravicam in našemu imenu. A Slovenci, ne dajmo se zmotiti! Stoletja in stoletja so kljubovali naši pradedje nemškemu navalu. Ne bodimo njih sinovi manj pogumni. Trdni kakor jeklo stojmo proti narodnemu sovragu!

Mladina, naš up.

Posebno ti mladina slovenska, ki si se v zadnjem času na Štajerskem in tudi na Koroškem začela vzbujati tako nadepolno, posebno ti si stavi nalogo, da braniš domovino svojo pred usiljivimi tujci. Tvoje srce bodi polno ljubezni do milega slovenskega naroda in slovenskega jezika! Izobrazuj se sama, da boš duševno visoko nadkriljevala vsakega nemškega soseda. Na naši zemlji moraš biti ti, slovenska mladina, enkrat neomejena gospodarica in ne tujci! Slovenska zemlja Slovincem! Mladina slovenska, dvigaj visoko zastavo narodne zavesti in omike, in pod to zastavo boš rešila slovensko zemljo sedanjih tužnih razmer. Slovenska mladina, pogum velja, naprej!

Preziranje štajerskih Slovencev.

Zasedanje štaj. deželnega zbora, ki je bilo zadnji četrtek zaključeno, je zopet pokazalo, kako se dela na vse načine, da bi Slovence narodno uničili, zato postopajo z njimi hujše, kakor mačeha s svojimi pastorki. In vendar spodnji del dežele prispeva skoraj polovico k skupnim stroškom. V slov. Štajerju so bogati rudniki in zdravilišča — omenimo le svetovnoznan Slatino, odkoder zajemlje dežela bogate dohodke — in vendar nemški gospodje v Gradcu postopajo s Slovenci naravnost brezobzirno. Kadar pa ustrežejo kakim slovenskim nujnim potrebam, se delajo, kakor da so skazali bogvekako milost. Med točkami proračuna so bile med drugimi ustanove za ptujski »Studentenheim«. Slovenski poslanci so seveda izjavili, da bodo glasovali zoper to postavbo, ker ptujska gimnazija podpira edino-

nemčurstvo, in bi se zdavnaj že morala zapreti, da ni »Studentenheima«, kjer se rede učenci iz vseh mogočih nemških krajev zunaj Štajerske, da pomagajo polniti gimnazijo. Zato šolsko vodstvo v letnem poročilu tudi ne navede rojstnega kraja učencev, ker bi se pokazalo, da štajerska dežela vzdržuje z velikanskimi stroški ta zavod za tuje dijake, in ne za lastne sinove! Nemških domačih dijakov ni, ki bi obiskovali ptujsko gimnazijo, slovenske pa so z narodno nestrpnostjo pregnali iz zavoda, a gimnazija mora obstati, da drži pokoncu gnjilo spodnještajersko renegatstvo!

Nadalje je deželni zbor dovolil podpore »Südmarki« in »Schulvereinu«, t. j. takim društvom, katerih namen je izpodrivati Slovence iz rodne zemlje in napraviti janičarje iz slov. otrok. Takšna krivica je že vnebovpijoča, ko nemška večina razsiplje deželni denar, med katerim je tudi mnogo slovenskega, v namene, ki so naperjeni zoper slovenski narod, ki deluje v naš pogin!

V tem zasedanju je bilo predloženih od slovenskih poslancev več predlogov za ustanovljenje prepotrebnih meščanskih in poljedelskih šol, a ti predlogi so že nastopili neskončno pot v razne odseke. Par let bo tako preteklo, a slednjič bodo ti predlogi kratkoma odbiti z nesramno drznostjo, češ, da Slovenci ne potrebujejo takšnih šol.

Posl. Žičkar je pri proračunski razpravi omenjal to ravnanje. Izjavil je, da večina zadržuje Slovence, da ne morejo priti do svojih, po zakonu jim zajamčenih pravic. Ako pa kdo ugovarja, ako zahteva izpolnjevanje zakonov, ga zapró. Na železniških progah so zaznamovane postaje le z nemškimi imeni, katerih ne razume prebivalstvo. In s tem ne žaliyo le našega narodnega čuta, temveč ima od tega ljudstvo še občutno škodo. Vsi deželni zavodi v slovenskem delu dežele imajo nemške napise; to je skrajna brezobzirnost. Potem govori o viničarski šoli v Mariboru in drugih gospodarskih šolah, ki so vse tako urejene, da delajo na ponemčenje slovenskega prebivalstva. In to se goji že nepregledno vrsto let! Potem govori tudi

o novem ženskem učiteljskišču v Mariboru, ki je ustanovljeno samo zato, da bi hitreje napredovala germanizacija, a ki je drugače popolnoma nepotrebno. Navajal je še več nezakonitosti, vsled katerih Slovincem ni mogoče glasovati za proračun, in to tako dolgo ne, dokler se ne ugotovi pravičnim zahtevam Slovencev.

Tudi zunaj deželnega zbora Slovenci ne smemo nehati, bojevati se z vsemi dovoljenimi sredstvi proti nemčurstvu, ki hoče na političnem in gospodarskem polju zaslužiti in polagoma uničiti slovenske Štajerce.

Novi volilni red.

Štajerski deželni zbor je sklenil novi volilni red. Vsaka občina, ki šteje vsaj 400 prebivalcev, bo volilni kraj. Dosedaj so se poslanci volili iz starih skupin iz veleposestniške, iz mest in trgov, iz trgovskih zbornic, in iz kmetijske skupine. Sedaj se pride peta skupina, takozvana splošna skupina zraven, katera voli osem poslancev. Voliti sme vsak moški državlján, naj plačuje kaj davka ali ne, če je le dosegel 24 let in že vsaj 6 mesecev stanuje v občini. Cela štajerska dežela se razdeli pri volitvi iz splošne skupine v osem volilnih okrajev. Slovenci volijo v naslednjih okrajih:

1. Radgona, Cmurek, Arnož, Arvež, Marenberg, Maribor, Slovenska Bistrica.

2. Celje, Vransko, Gornji grad, Laško, Šostanj, Konjice, Slov. Gadeč.

3. Šmarje, Brežica, Kozje, Sevnica, Ljutomer, Ptuj, Ormož, St. Lenart, Rogatec in Gornja Radgona.

Hitro ko bo ta volilni red od cesarja potrjen, se bodo razpisale volitve za splošno skupino, toda tokrat samo za splošno skupino. Pripravljeni moramo torej biti, da se zopet začne volilni dirindaj!

Gospodarske stvari.

Kaj se dela v mesecu grudnu. Razna opravila. Najboljši čas za sekanje lesa, zlasti za stavbe. Kolovrati se pridno vrte. Najboljši čas za klanje in sušenje mesa. V izvenrednem mrazu okna pri shrambah s konjskim gnojem zakidaj.

Cetrta božja zapoved.

Kako Bog kaznuje otroke, ki ne spoštujejo in ne ubogajo svojih starišev, imamo vedno dosti zgledov.

Naj vam tukaj povem žalostno pa resnično dogodbo.

Blizu mesta Bukarešta na Rumunskem je živel priden in pošten kmet, ime mu je bilo Jakob. Ni bil bogat pa tudi nikomur nič dolžen, pridno je delal in svoje lahko preživel. Imel je sina edinca, Marko po imenu, ki se je bogato oženil in je dobil pridno in varčno gospodinjo. Nekaj časa je mirno in zadovoljno z njo živel. Kakor marsikateri mlad človek, tako je tudi Marko zagazil v slabe tovaršije in je jel biti pijanec in zapravljevec. Kadar se je žganja napil, prodajal je goljufom žetvo na njivi pod nič.

Oče ga je večkrat svaril in mu dajal dobre svete, toda sin ga ni slušal.

Ženo je zmerjal in proklinjal, kadar ga je prosila naj se poboljša in naj vendar ne zapravlja, toda pomagalo ni nič.

Neki večer zve oče, da je Marko prišel v roke dvema sleparjema, ki sta ga

vpijanila. Ko je bil pijan, sta ga začela nagovarjati in siliti, naj podpiše neko pismo, da mu bosta prignala par volov. Bila je očitna goljufija.

Doma so ravno molili, ko sosed pove kaj misli sin podpisati. Oče hitro gre v gostilno in dobi sina med sleparjema, pismo pa na mizi.

»Nikar ne podpiši, moj sin«, prosi oče, »le nocoj ne!« in hitro prime pismo in hoče uiti.

Marko pa brzo skoči za očetom rekoč: »Kaj tebi mar, pismo nazaj.« V teh besedah zgrabi z levico pismo, z desnico pa sune očeta čez prag.

»Pravični Bog, v tvojih rokah je očetova pravica,« zavpije oče, in se milo zjoče.

Pijanci se pa krohotajo in hvalijo Marka, ki se je podpisal.

»Stari ima denar, in se boji, da bi moral plačevati,« reče pivcev nekdo.

»Vem, kje ima zakopanega, Marko pojdi, ga bomo šli iskat, v zidu pri vrtu v starem topu (kanonu) ali pod topom morajo ležati, že večkrat so pravili, da ponoči

tam repoče in straši; jaz pa menim, da stari hodi svoje denarje mešat.«

»Kaj še«, pravi Marko »top je ves zarjavljal, v neke vojski ga je oče vzel Turkom. Še stopiti se ne da. Smešno se mi pa vendar zdi, da se mi je nekoč sanjalo, kako me je oče svaril, naj se varujem topa, sicer mi roke zdrobi.«

»Ho, oho«, zasmeja se pivci »ravno to kaže, da denarji tam leže, pojdemo jih vzdignit.«

Takoj vzamejo potrebno orodje in svetilo; bila je temna noč, ko gredo razkopavat staro zidovje.

Najprej poiščejo luknjo in jo okol odkopljejo. Ko top odkopljejo, pravi Marko:

»Počakajte, bom videl, če se to sproži, sam satan bi ga bil pod zemljo nabil,« in seže z desnico v luknjo in reče »nekaj že oslatam, le bliže z lučjo.«

Kot bi ustrelil, tako zavpije Marko, tovariši pa vsi preplašeni zbežijo. Grozovito ga je zbolelo v roko, komaj se je do doma privlekel, celo noč je ležal v temi in kadar se razdani in on iztrezi, vidi roko strašno oteklo. Hitro pošlje po le-

Čebele dobro zapaži. V dobrem senencu navozi drv. Žival skrbno pitaj, ker se kasnije ne bo redila več.

Drevje varuj, da ga sneg ne oblcni; otrešaj ali podpiraj. Varuj ga pred zajcem; namaži ga, če nikakor ne moreš zagraditi, z mešanico iz ilovice, kravjeka, apna, krvi in fekalije. Gnoji drevju z gnojnico, katero okrog debela po snegu polivaš. Uspešno se v tem času drevje snazi, ako ni premrzlo (sicer v prosincu in svečanu dohiti). Zamrlo razkavo skorjo pri starih deblih ostrži z žičasto krtačo ter namaži z apnom; neštevilno zalege s tem pokončaš. Zvite listke, zastale na vejah, skrbno pokončaj, v njih prezimuje sovražni mrčes, včasih očem niti viden. Gosenična gnezda pokončaj. Ptice, ki ti bodo pri delu pomočnice, udomačaj s pokladanjem zobi.

Trta. Če ni snega, rigolaj. Napravljaj podzidja. Varuj mraza vsaj bolj zlahtne mladike.

Vrt. Če ni snega, nabiraj špinačo, solato itd. Zemljo prekopavaj in gnoji. Uspešno je gnojenje pri rigolanju.

Cvetne rastline je treba snaziti od gnilih in trohnelih delcev. Živé od zraka, toplote, malo vode. Torej varuj mraza, dobro zračni in prilivaj (redko) malo mlačne vode. Čim več svetlobe bode, bolj ostanejo sveže zelene.

Polje, če si ga že z gnojili zadovoljil, počiva. Mrz in moča ga koristno predelujeta. Ob velkem snegu trpi ozimna žita, ker ne dobe zraka; prav dobro je, če moreš kaj zrahljati.

Slovenski sadjarji. Zima se približuje, in lakomni zajec že sanja o sladki skornji vaših dreves. Zavarujte si torej, slovenski sadjarji, svoja drevesa pravočasno. Če vam jih zajec enkrat cgloda in vi drevca niste zavarovali, potem se vam škoda ne bo poravnala. Saj si je celo v slučajih, da ste imeli zavarovana drevesa, a jih je zajec le našel, težko dobiti kako oškodnino. Storitve torej sedaj, kar vam priporoča umno sadjarstvo.

Evropski gozdovi. Če smemo verjeti statistikom, nam bo lesa še prej zmanjkalo kakor premoga. Gozdovi pokrivajo sedaj le še 4 odstotke povprečno na Angleškem, 6 na Danskem, 7 na Nizozemskem, 13 na Španskem, 14 na Laškem, 17 v Belgiji, 18 na Francoskem, 20 v

karja, ki pride in najde dva globoka gadova pika, roko pa vso črno in spozna, da se mora roka nemudoma odrezati; kar se je tudi takoj zgodilo.

Popoldne pride oče z duhovnikom k nesrečnemu sinu in najde ravno tisto roko, ki ga je večer prej potisnila iz hiše, mrtvo na mizi, sina pa bledega kot smrt, v postelji ležati.

»O Bog!; vzdihne oče, »kako strašno so tvoje sodbe.«

»Pa tudi milostljive,« pravijo duhovnik, »Bog hoče, naj bi vaš sin krivico spoznal in se poboljšal.«

Marko je vedno bolj hiral in potrpežljivo trpel grozne bolečine, z mislijo kaj je sinoči očetu storil v gostilni.

Žena je vedno čula pri njemu in mu stregla z vso skrbnostjo.

Toda Marko je umrl čez tri dni, ves udan v Božjo voljo in skesan.

Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in se ti bo dobro godilo.

Švici, 21 na Norveškem, 23 na Nemškem, 30 v Avstriji, 32 na Ruskem, 40 odstotkov na Švedskem. Angleži uvažajo vsako leto lesa za 480 milijonov kron, Belgijci za 96 milijonov kron, Švica za okroglo 14 milijonov kron, Nemčija pa za kakih 360 milijonov kron. Tudi Francozi kupujejo vsako leto za kakih 94 milijonov kron lesa v inozemstvu. Samo Avstrija, Rusija, Švedsko in Norveško imajo še dosti svojega lesa.

Boj proti pijančevanju.

Dne 17. t. m. se je sešel zopet avstrijski državni zbor. Kakor je pričakovati, baval se bo takrat tudi z vladnim predlogom, da se omeji v naši državi pijančevanje, posebno žganjipitje, ki naredi toli zla. Vlada je že predložila načrt tozadavnega zakona in obrtni odsek ga je že prereševal. Mi navedemo tukaj glavne točke zakonskega načrta!

Krčmar ali trgovec z žganjem mora imeti koncesijo. Krčmar sme žganje prodajati doma ali čez ulico v odprtih posodah. Trgovec na drobno pa le v zaprtih posodah, toda nikdar ne v trgovini. Trgovina z žganimi pijačami v zaprtih posodah na pet litrov pa je prost obrt. Avtomati za nadrobno prodajo žganja so prepovedani. V žganjarni se ne sme izvrševati drugega obrta, nego vinotoč. Žganje se tudi ne sme ondi prodajati, kjer se kuha.

Trgovci z žganjem, ki smejo žganje prodajati v zaprtih posodah, ne smejo v svojih javnih prostorih imeti žganja v odprtih posodah. S tem hoče zakon prepričati vse zvižace in geljufje pri prodaji.

Z ozirom na to, da je žganjipitje tembolj razširjeno, čimveč je žganjaren, hoče vlada znatno omejiti koncesije. Povprek na 500 glav naj bi se izdala ena koncesija. Večina obrtnega odseka pa je mnenja, naj deželni zbori določijo število in mejo koncesij, ker so po raznih deželah različne razmere.

Deželna vlada pa določa v sporazumu s trgovsko zbornico in dotično zadrugo, ali in koliko ur se sme prodajati žganje ob nedeljah in praznikih ter one dni, ko delavci dobivajo plačilo.

Ako se krčmar ali trgovec pregreši, dobi prvič pismeno svarilo. Ako se pregrešek ponovi, sme mu obrtna oblast odvzeti koncesijo za določen čas ali za vedno.

Terjatve za žganje se ne morejo iztožiti, ako je dolžnik napravil nov dolg, ne da bi bil prejšnjega plačal. Izjema velja le za goste, ki plačujejo na teden ali na mesec, in za prekupce. Poroštva za take dolge ne veljajo. Torej s tem je znatno omejeno pijančevanje »na kredo« ali na up. Ravno ta poraba je najbolj pospeševala žganjipitje. Sicer pijančevanje »na up« s tem ne bode odpravljeno, pač pa jako omejeno, ker krčmar ne bode vedno mogel iztožiti dolga.

Kdor v pijanosti stori kaznjivo dejanje, more biti kaznovan z zaporom od enega dne do treh mesecev ali z globo od 10 do 1000 K.

Kdor se v šestih tednih opetovano upi in tako daje pohujšanje, more biti kaznovan z zaporom od enega dne do dveh tednov ali z globo od 10 do 200 K.

Ako krčmar ali trgovec pijanemu človeku natoči žganja, kaznuje se z globo od

10 do 200 kron, drugo pot pa z zaporom od enega do štirinajst dni.

Ista kazen zadene tistega, ki z žganjem upijani mladoletne pod 16 letom, ali, če da samo žganje piti svojemu uslužbencu, ki ni še 14 let star.

Te dve določbi sta jako važni, morda najvažnejši v celém zakonu. Ostale določbe so povzete iz že veljavnega obrtnega zakona. Kakor smo omenili, je obrtni odsek že dovršil ta načrt zakona, s katerim se bode v kratkem bavila tudi državna zbornica, ako se sploh redno delo prične.

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Vse na svetu ima konec, to bo veljalo tudi za letošnjo čmerno, nepriazno jesen. Ne dežuje prav, lepo ni prav, vreme je tako nezanesljivo kakor marsikateri naši ljudje. Ne upajo si prav pokazati slovenske barve, pa tudi očitno v nemškutarski tabor ne upajo prestopiti. Vse kar je polovičarsko, nam je zoprno. Bodimo torej odločni, celi možje, postavimo se brez strahu na ono stran, na katero nas je Bog že po rojstvu postavil, na slovensko stran! Da bi šentjurski Muhič, ki je spravljal gornjeradgonski okrajni zastop v roke nemškutarske stranke, se istokrat zavedal svoje narodne dolžnosti, ne imel bi sedaj toliko britkih ur. Na kupe dopisnic in pisem — od vseh strani slovenske zemlje mu očita neodpustno dejanje in izprašuje vest. V Mariboru se danes začnejo občinske volitve. Nemška stranka je dogospodarila in izgubila zaupanje pri Mariborčanih, tako da bo skoraj gotovo izvoljenih v občinski odbor kakih deset — socialnih demokratov. Na Spodnjem Štajerskem pač ni mesto za Nemce, za to tudi pod njihovo roko gre vse rakovo pot! V Oplotnici so tudi nemškutarji prišli pri zadnjih volitvah pod kap. Na Ptujski gori pri Ptujju so naredili naskok na občinsko upravo, a zavedni Slovenci, posebno odločno katoliško-narodni možje iz Župečjevasi, so stali na straži, in nemčurji so popadali na tla. Noben njih pristaš ne pride v odbor. Zapomnimo si: Kjer je zavest, tam je tudi zmaga!

Naša mladinska organizacija. Zadnji četrtek dne 14. novembra je zboroval »Pomočni odbor Slov. krščansko-socialne zveze« za Štajersko v navzočnosti nekaterih mladimoljubov in mladeničev iz Maribora, iz Jarenine, iz Studenic, iz sv. Jurja ob T. in iz ptujške okolice. Iz Ljubljane sta došla od Zvežinega vodstva urednik »Domoljuba« gosp. Smolnikar in »Slovenčev« urednik g. Štefa. Ker je predsednik gosp. Korošec ležal bolan, vodil je posvetovanje tajnik g. Gomiščar. V prihodnji številki priobčimo važne in zanimive sklepe pododborove.

Sv. Peter pri Mariboru. Kakor slišimo, nameravajo narodni mladeniči v St. Petru pri Mariboru ustanoviti bralno in gospodarsko društvo. Sv. Peter je znan, da je bil vedno na narodni strani, in v tej župniji ni narodnih izdajic in poturic. V vseh farah okoli Maribora bomo torej kmalu imeli bralna društva, sedaj še preostaje samo, da bi se našli tudi v Kamnici možje, ki bi ustanovilo za ondotno ljudstvo kako izobraževalno društvo.

Iz šentlenartskega okraja. V našem okraju se pač jasno vidi, da je le ona prava pot, katero kažeta slovenskemu

kmetu in mladeniču ljuba nam lista »Naš Dom« in »Slovenski Gospodar«. Liberalni in nemčurški pristaši ne vedo družega, nego da zabavljajo po šnopsarijah in krčmah čez vse, kar se ne klanja njihovemu ošnopsanemu duhu. Kako celo drugače pa nastopajo katoliškonarodni možje in mladeniči! To bi jih morali videti in slišati dne 8. t. m. na zborovanju katoliškega političnega društva v Št. Lenartu. Kako so govorili in se postavljali, kakor dobro izvežbani pridigarji! Kmet in poslanec Rožkar, kmet Rop, kmet Šuman, kmet Jurančič, kmetški mladenič Kramberger, sama kri naše krvi! Kako veselo bi bilo, ako bi tudi vsi šentlenartski tržani z našimi kmeti v narodnosti in politiki šli skupni pot. Dokler se to ne zgodi, bojujemo se naprej. Podpirajmo v trgu slovenske trgovce, obrtnike in krčmarje! Svoji k svojim! Slovenski kmet je zaveden!

Ljubijo nas iz celega srca! Da ptujski Nemci nas Slovence ljubijo iz celega srca, tako nam zatrjuje znani ptujski listič neprenehoma. Mi poznamo naše spodnještajerske Nemce in smo rekli, da to ni res. In dogodki zadnjih dni so nam dali prav. V Ptuj se je prve dni meseca novembra slavila 1600letnica smrti nekdanjega ptujskega škofa Viktorina. Vsako mesto, kjer stanujejo visokoizobraženi in omikani ljudje, bi porabilo tako priložnost ter priredilo velikanske slavnosti, da ime mesta zaslovi nanovo po svetu. Toda kaj so storili nemški Ptujčani? V mesto so prihajale isti dan procesije iz ptujske dekanije, da proslavijo spomin sv. Viktorina. Naše vrlo ljudstvo je na glas molilo, prepevalo in njih duhovniki so jim ob tej priložnosti razlagali besedo božjo. Ravno to pa ni ugajalo nemškemu meščanom! Prišli so se pritoževati k mil. proštu zaradi slovenske molitve, slovenskega petja in slovenske pridige! Glej, slovensko ljudstvo, tako daleč sega nestrpnost ptujskih Nemcev do nas Slovencev! Glej, tako te ljubi ptujski meščan! Njemu je neljubo in zoprno, če sliši molitev, pridigo in petje v tvojem jeziku! Ali je ptujskim trgovcem tudi takrat neljub tvoj jezik, kadar jim prineseš denar! Ne, samo takrat te ljubijo, kadar jim nosiš denar. Odpri oči, ljudstvo slovensko!

Gornjeradgonski okrajni zastop si je izvolil svoj odbor. Načelnik mu je zopet znani orehovski gospodski kmet Bračko. Podpredsednik tudi ni kmet, ampak gospod Oton Zorzini. Razven tega še sedi eden gospod v odboru, to je gospod Vincenz Steinbrenner. Ti trije gospodje bodo v odboru imeli komando, na katero bosta morala lepo ponižno poslušati nekdanji narodnjak Karol Kreft in Alojzij Koler. Ali vama vest res nič ne očita, da sedita s takimi narodnimi nasprotniki pri jedni mizi? Ali nimata nobenega narodnega ponosa več? Ali bosta mirno prenašala, ko se bo pri posvetovanjih govorilo nemški, kar vidva le za silo tolčeta? Ali bosta mirno prenašala zapostavljanja svojega slovenskega jezika? Videti hočemo in takrat se bomo še pomenili z vama prav pošteno!

Ivanjski vrh. Dne 11. listopada so zadoneli glasni zvonovi iz farne cerkve Device Marije v Negovi in so s tužnim glasom naznanjali daleč na okrog, da je Vsemogočni poklical k sebi, po dolgi in

mučni bolezn, prevideno s sv. zakramenti za umirajoče 21letno pridno deklico Antonijo Ritonja iz Marijine družbe. Bolehala je že delj časa. Rajna je bila v življenju nedolžna živahna, dajala je rada dobre zglede, za to je bila tudi ljubljena od svojih prijateljev. Vstrajna v izpolnjevanju svojih dolžnosti kot vzorna katoličanka, prebirala je rada v krščanskem duhu pisane knjige in liste kakor »Slov. Gospodar« in »Naš Dom«. Brezbožnega lista ni vzela v roke, kakor delajo nekatere druge v tem kraju, ki jih je že ptujski listič popolnoma pokvaril. Dne 13. listopada smo jo spremili k zadnjemu počitku. Ob grobu smo se zadnjič poslovili od nje. S solzami pomočene grude so padale z votlo donečim glasom na skromno belo hišico. Počivaj sladko, dokler se ne vidimo nad zvezdami! Prijateljica.

Lov na korondiče v Makolah.

Bliža se nam že zima, solnčni žarki so začeli onemagati in mrzli vetri pihajo nam v obraz, ali meni še ne da mira v zaduhlih sobah; zato sem se podal pred zimo še enkrat na sprehod po makolski fari, da se nasrkam svežega zraka. In sedaj vam moram povedati, kaj sem vse doživel na tem potovanju. Ni mi bilo pre-slabo, pa tudi ne predobro. Prav dober lov sem imel nad našimi sovražniki, katere imenujejo korondiče. Ko sem se torej nekoliko pripravil za potovanje po fari, sem jo napel proti Jelovcu. Nagovoril sem svojega spremljevalca, da mi je povedal, kje se nahajajo korondičevi prijatelji. S takšnim pogovorom sva prišla do F. Jančiča. Komaj stopim v hišo in že zagledam celi kup korondičev, s katerimi se je gospodar prav dobro zabaval. Da bi te kura piknila! sem si mislil, to je zdaj začetek lova. Pa res ni bilo brez uspeha. Kmalu sem imel vse v torbi in jo pobrisal naprej. Šel sem k Pušnjekovemu Šimeku, pa k njegovemu sosedu Luketu, a tudi tukaj se mi je prav tako zgodilo. Potem sem šel gor v vas Motanje ter sem se oglasil pri mizarju Skrbisu, katerega sem ravno pri delu našel s svojimi korondiči. Komaj sem dočakal, da je odšel iz delavnice, sem že pograbil vse korondiče ter se odpravil proti Variši vasi. Ravno na noč sem prišel v imenovano vas, kjer sem hotel prenočiti, ali kam se naj obrnem, ker nikogar ne poznam. Morebiti bi nameril ravno v takšno hišo, kjer bi mi pobral te živalice, katere sem si nalovil na poti. Čakal sem en čas in premišljeval kam se naj obrnem. Zasišal sem branje iz jedne bližnje hiše, stopim malo bližje, da sem razumel to čitanje. Spoštovani gospodar Črnoga je čital »Naš Dom«. Tukaj sem namenil prenočiti, pa so me tudi prav prijazno sprejeli. Ko se tako pogovarjamo o naših nasprotnikov, sem gospodarja vprašal, koliko je neki »Štajercev« v tem okraju. Povedal mi je nekaj prav veselega, da šentanska občina najmanj »Štajercev« dobiva, čeravno je največja v celi makolski župniji. Pa še tisti, kateri ga dobavljajo, jim ga po sile pošilja »Štajerčevo« upravništvo. Dosti fantov in gospodarjev je že nazaj poslalo to nesnago ali pa sežgalo in si naročilo dobre časnike. Tudi gospodarjev sin, kateri je za lovca v grajščini Stattenberg, je spoznal, da je »Štajerc« zapeljivec, kateri zapeljuje mlade in odrasle ljudi. Zatorej vam povem: Proč s to kunjjo, katera hoče celo slovensko zemljo pretvoriti v nemško in poteptati milo slovenščino. Vsak kateri ni slep,

bode to sam uvidel. — S pozdravom Vas — Iščiga.

Slovenska zmaga v Oplotnici. Zopet je padla nemška trdnjava. Pred kratkim so iztrgali Slovenci Št. Ilj pri Mariboru nemškutarjem iz rok, sedaj se je to zgodilo z Oplotnico. Slovenci so zmagali v tretjem in drugem razredu, v prvem pa se je žrebalo, ker je en slovenski volilec postal nemški uskok. Med Slovenci je zavladalo vsled lepe, nenadne zmage veliko veselje. Slovenski volilci so navdušeno proslavljali srečno dobljeno zmago. Zmaga v Oplotnici nam zopet dokazuje, da nemčurske trdnjave niso premagljive. Slovincem je treba le, da delajo in agitirajo in se organizujejo pred volitvami, potem se jim mora vse ukloniti. Za Oplotnico naj pridejo drugi kraji na vrsto!

Slovenjegraška slovenska okolica se opozarja, da nesramne nemškutarske barabe trosijo neresnično vest, kakor da bi kmetijska zadruga ne stala več na trdnih nogah. To pa ni res, ampak zadruga dosežaj prav izborna prospeva. Slovenci jo naj pridno obiskujejo, kajti razven zadruge v Slov. Gradcu ni nobene druge slovenske trgovine. Slovenci podpirajmo se in zahajajmo k svojim zavodom!

Sv. Jurij ob Tabornu. Najnujnejše delo na polju je minilo in naša za vse dobro navdušena mladina je začela zopet skrbeti za svojo duševno izobrazbo. In sad tega truda bo veselica, katero priredi tukajšnje bralno društvo dne 22. novembra popoldne s pomočjo vrlih mladeničev in deklet. Uprizorili se bode dve igri, v odmorih pa nas bodo kratkočasili naši vrli tamburasi. Pri tej priliki pa vabimo tudi sosedne mladeniče in mladenke, da nas počaste v obilnem številu.

Duhovniške vesti. Župnija Sv. Petra pri Mariboru je dobil č. gosp. Matevž Štraki, kn. šk. revident cerkvenih računov. Nastopil jo bo 22. novembra. Župnija Marija Snežna se je podelila č. g. Martinu Lah, župniku v Sopotu; župnija Žiče č. gosp. Jakobu Kosar, kaplanu v Slivnici pri Mariboru; župnija Sv. Marko pri Ptujju pa čast. g. Leopoldu Skuhersky, župniku v Loki pri Zidanemmostu. — Prestavljeni so č. gg. kaplani: Karol Presker iz Pišec na Bizeljsko, Maks Ašič iz Št. Jurija ob juž. želez. v Videm, Maks Goričar iz Vidma v Št. Jurij ob juž. žel., Franc Stermšek iz Koprivnice v Staritrg in Franc Planinc iz Starega trga v Pišce.

* * *

Koroške novice. V Velikovecu v Lesnakovi gostilni pri »stari pošti« je natakarica Jožefa Pšenič izvalila v svojo sobo kramarico Katarino Mikov, ki je imela pri sebi veliko denarja, ter jo hotela pobiti s kijem, s katerim se pivo nastavlja. Krošnjarica je kij iztrgala ter bila toliko hitra, da se ji je posrečilo odpreti duri in pobegniti, četudi je dobila več ran. Natakario so zaprli. — V Velikovecu so dobili novega okrajnega sodnika Jos. Kapuna iz Maribora. Mož zna sicer slovenski, saj je v mladosti bil navdušen za svoj materni jezik; počasi pa se je prelevil in postal zagrizen sovražnik Slovencev. — V Rožeku je bil obsojen na 30 kron kazni učitelj Šiestl z Gozdanj, ker je opsoval gospoda župnika Frica in Svatona. — Posestniku Tavšicu po dom. Rupicu v Replah pri Grabštanju je napravil

ogenj veliko škodo. Pogorelo mu je pet poslopij. — V Vogrčah so dobili dvo-razredno šolo. Blagoslovljenje je bilo dne 5. novembra. Slava Vogrčanom, ker imajo, kakor malokje na Koroškem, na šoli edino le slovenski napis: Ljudska šola. Ravno-tam je umrl vzgleden in pošten krščanski Slovenec, 30letni gostilničar p. d. Hamr. — V Št. Stefanu v zilijski dolini so imeli dne 25. oktobra lepo zborovanje Ciril in Metodove podružnice. Reči se mora, da se nekatere podružnice sv. Ci-rila in Metoda na Koroškem prav pridno gibljejo in ljudstvo budijo, nekatere pa z ljudstvom vred spijo in ne delajo. — Isti vojak Jakopič v Celovcu, ki je v ce-lovški okolici se delal po farovžih silno pobožnega, da bi gospode duhovnike ope-haril, kar se mu je tudi posrečilo, je bil obsojen na dve leti ječe in v povrnitev škode. Opeharjeni bodo morda še le na sodnji dan dobili povrnjeno škodo. — V Št. Stefanu na Zili so blagoslovljali dne 18. oktobra nov zvon; tudi novo cerkveno uro so dobili. Umrli je tam izvrsten kršćan-ski in slovenski mož Anton Asinger p. d. Lamprecht. Naj v miru počiva! — Dne 16. novembra se je v Apačah začela šola, ki je letos tam bila na novo ustanovljena. Ker pomanjkuje učiteljev, bo poučeval g. provizor Janez Dragasnik. Bog daj mnogo uspeha!

Spoštuj slovenski jezik! Nemška nestrpnost se je naselila na Koroškem že tudi v sodnijske dvorane. Nemški sodniki nočejo več v dvorani slovenski govoriti. Slovensko ljudstvo pa naj izve, da mo-rajo sodniki na Koroškem znati tudi slovenski. Oni so zaradi ljudstva tukaj, tudi zaradi slovenskega ljudstva, katero jih plačuje. Pravica, da se smejo Slovenci povsod v uradu in šoli, posluževati svojega materinega jezika, jim je dana v § 19. osnovnega zakona. Naš jezik ima po tem zakonu iste pravice, kakor vsak drugi jezik na Avstrijskem. Slovenci, spoštujte svoj jezik, rabite ga zmeraj v uradih! Sodnik ga mora znati, če ga ne zna, pa ni sposoben za svojo službo. Kdor ne ljubi in ne spoštuje svojega materinega jezika, ni vreden, da ga zemlja nosi.

Leše pri Prevaljah. (Tretji de-želni jezik), to je jezik mutcev, bodo morali upeljati na naši dvorazredni, do zdaj utrakvistični šoli; zakaj otroci so vsi Slovenci, učitelj in učiteljica pa trda Nemca!! Otroci ne razumejo nemški, učitelja pa ne slovenski, in ako se hočejo porazumeti, ne preostaja jim drugega, ka-kor da si pomagajo kakor mutci — s ka-zanjem. Ubogi učitelji, še bolj ubogi otroci! Kakšni pač bodejo uspehi? Škoda, da ni zdaj kje kaka svetovna razstava, da bi tam razstavili to čudno fabriko, v ka-teri se v najkrajšem času iz Slovencev delajo Nemci, iz probujenih, ukaželjnih otrok zabiti, neobčutni — butci. Ves svet bi se za njo zanimal in bi strmeč obču-doval velike misli in zdrava pametna pe-dagogična načela našega deželnega šol-skega sveta, in njegovo blagočuteče srce za nas Slovence. Naš deželni šolski svet bi dobil gotovo prvo darilo. Tem gospo-dom se pač srce smeji, ko nam srce krvavi! Dodatno se poroča: Zgodila se je vendar sprememba. Novonastavljena učiteljica gđ. O'ga Jarič, ki je sloven-ščine popolnoma nezmožna, a je morala vzlic vsemu protivenju sprejeti pouk v prvem razredu, je sedaj vendar prestav-

ljena iz Lješ na »nemško« šolo v Preval-jah. Trebalo je nekaj časa, da so tudi više glave došle do spoznanja, da tako ne gre in je nespametno, tako očitno se upirati zdravi pameti. A vsekako ostane to imenovanje značilno za postopanje vi-sokega deželnega šolskega sveta. Na Lješe so poslali sedaj gđ. Rager iz Prevalj, ki je tudi Nemka, a pozna menda toliko tu-kajšnje slovensko narečje, da se bo mogla z otroci razumeti, dasiravno sama to za-nikuje. Bodemo videli!

Mohličke na Koroškem. Ko smo do-bili letos pri nas novega gospoda provi-zorja, smo mislili, da bodo oni nadalje-vali delo, katero so pričeli prejšnji provizor č. g. Dobrovč. Pa varali smo se. Res se nam čudno zdi, kako ima farovška kuha-rica toliko poguma, da hoče v cerkvi upe-ljati nemško petje! Kuharica, brigaj se za svojo kuhinjo, v cerkvi pa molči! In kar je začela kuharica v cerkvi, nadaljuje učitelj zunaj cerkve na pokopališču. Dne 10. okt. so pod učiteljevim vodstvom pevci peli nemško nagrobno na grobu trdne Slo-venke, o kateri pravi »Bauernzeitung«, da je bila »eine deutsche Frau.« Kam pa jadramo prav za prav v zadnjem času v naših Mohličah? Ali bomo res skoraj vsi nemškutarji postali? Ali delajo neka-teri Mohličani morda že tudi nato, da Slovincem ugrabijo pri volitvah rikarsko občino? Upamo, da se jim zastoj slin e-cedijo. Da pa bi v Mohličah vsi morda plesali po grdi razglaseni godbi nekaterih liberalnih nemškutarjev, tega pa »nak!!« Prihodnjic več o naših razmerah.

Iz važenberske občine. Dopisnik »Našega Doma« bi že zadnjič poročal o naših občinskih volitvah, pa hotel je po-čakati do izvolitve župana, in zato sprej-mite danes nekaj novic o volitvah. Dne 22. oktobra so se torej vršile v Šmarjeti pri Lavreju volitve za veliko važenbersko občino. Delalo se je na obeh straneh prav pridno. To že kaže udeležba volilcev, ki so kljub temu, da je bilo na polju veliko dela, prišli v velikem številu. Krščanska slovenska stranka ni imela veliko upanja na kakšni uspeh, posebno že radi tega ne, ker je bila pri lanskih deželnozborskih vo-litvah za dobrih 50 glasov v manjšini. In vendar smo zmagali v tretjem razredu s 5 moži in zmagali bi popolnoma, ako bi se nekateri našinci iz trušenjske okolice ne dali pregovoriti, da so radi požarne brambe volili poštarja Sturma. To ni bilo prav! V drugem razredu je našinec samo eden. V prvem razredu pa se volitve ni-smo udeležili, ker iztak ni upanja, da tam kedaj prodremo. 14 dni potem dne 5. no-vembra je 18 občinskih odbornikov volilo župana. Izvoljen je z 11 glasovi prejšnji župan Jakob Müller, 4 glasove je dobil borovski Šimen, 2 Racesberg in enoglasno je bil voljen Kušar. Občinski svetovalci so Racesberg, Šimen, Sturm in Hinko; Raj-neker ni več. Toraj župana imamo, ob-činski odbor nekoliko prenovljen spet iz-vršuje svoje posle. Razburjenost se je po-legla na obeh straneh. Le tam pa tam še se porogljivo nasmeji ta ali oni izmed kmetov rekoč: Lani so nam pravili libe-ralci, naj kmetje kmeta volimo, letos pa se sami niso ravnali po tem. Izvolili so si v prvem razredu še celo dva učitelja v odbor, šmarješkega in želinjskega. So pač modrijani naši nemškutarji, da malo takih. Liberalci bodo toraj še nadalje 3 leta vodili našo občino, celo sami pa ne

bodo med seboj. In če Bog da, dolgo časa tudi ne bodo oni v važenberski občini edini gospodarji. — Da so volitve pri nas skoraj vselej za krščansko slovensko stranko neugodne, temu je mnogo kriva vedna sprememba duhovnikov v Šmarjeti in v Šentjurju. Bodimo odkritosrčni! Komaj nekoliko časa delujejo ta ali oni gospod, v tej ali oni fari, že morajo se seliti. Ko-maj so se seznanili z ljudmi vsaj toliko, da bi lahko začeli delovati tudi v politiki pri volitvah, vzeli so Šmarječanom in Šen-tjurčanom gospoda. Veliko število liberalnih hujšakcev pa je zmiraj stalnih in ti de-lajo na vse kriplje. Drugi vzrok pa je ne-vednost in zaslepljenost ljudstva. Povsod okoli ljudje več berejo kakor pri nas. Malokateri ve, zakaj se prav za prav gre in to radi tega, ker ljudje tako malo čit-tajo slovenske časnike. Če bi ljudje več brali in če bi se bolj zanimali za stvar in če bi se ne dali podkupiti za grdo pi-jačo, drugače bi bilo pri nas. Oj pijanci! Ti so navadno na strani liberalcev. In če bi naši nemškutarji občinskega sluga Lo-renca ne imeli, bi jim tudi mnogo bolj slaba predla. — Daj nam torej ljubi Bog, da imata šmarješka in šentjurska fara zmiraj goreče dušne pastirje, in da naše ljudstvo začne prebirati bolj pridno po-štene slovenske časnike in se tako začne bolj zavedati! Potem lahko z mirno vestjo povemo Vam liberalcem, da se poslej Vaša važenberska občinska trdnjava po-ruši v kratkem. Saj Vam je Vaša zvezda že močno obledela. Ali ne?!

Iz Reberce. Malokedaj zvedo kaj dragi bralci »Našega Doma« iz naše tesne doline, in še tedaj, kadar je kaj, je le kaka žalostna novica. Tako vam tudi sedaj po-ročam kar o dveh velikih nesrečah. Iz tukajšnje tovarne je šel zdrav na delo 5. t. m. na večer Jožef Plešounih, po noči ob 3. uri ga je pa po naključju prijel neki valjar za roko, po katerem teče močen volnen pas in ga je potegnil do prsi skozi tesnobo dveh valjarjev, ki sta samo 9 cm drug od drugega. Lahko si mislite, koliko je trpela glava in prsi, ko je šla skozi tako tesnobo. Komaj pa smo se od strahu malo oddahnili, ker taki slučajni nas tovar-niške delavce močno pretresejo, pa se je zgodila že druga, strašno pretresljiva ne-sreča. V nedeljo, dne 8. t. m. je pa prišel Norbert Kan iz Železne Kaple na 24 urno delo. Bil je kurjač pri parnih kotlih. Zve-čer okoli 10. ure je pa moral iti nalagat jermen k vodni sesalki in je tudi svojega pomagača vzal seboj, da bi mu pomagal. Zaradi tesnobe v nekem kotu, kjer sta imela z jermenom opraviti, sta morala neki manjši jermen doli vreči, da sta mogla do svojega. Nesreča je hotela, da se je ta mali jermen okrog močnega jermena navil in je N. Kana za nogo dobil in ga potegnil za seboj, ter ga je tako trdo privil k vre-tenu, da ga je začelo metati okrog s tako silo, da mu je v par trenutkih vso glavo razbilo. Ker je nizko pri tleh in pri zidu, udarjal je z glavo in z rokami ob tla in ob zid. Predno so ustavili, je bil revež še brez glave. Kos glave je vrglo približno 15 metrov od nesrečnega mesta skozi nasprotno duri. Črepinje od glave, kosti od rok in prstov je ležalo po raznih kotih. Možgani so bili namazani po zidu, po durih in po tleh. Zjutraj so nesrečnika djali v neki zaboj, odpadle kose so z lo-pato zmetali v zaboj. Še potem, ko so ga odpeljali, se je našlo več drobnih koščic in

zgornja čeljust z vsemi prednjimi zobmi. Tudi njegov pomočnik bi bil kmalo nesrečen. Ko je onega prvič okrog vrglo, je pomagala spodbil, da je padel. Hujšega se mu vendar ni zgodilo. Take nesreče naj bodo nam v svarilen opomin, da ne bomo zabavljali črez duhovnike in črez vero, ker to se pri nas mnogokrat slisi, da nas božji sodnik nagloma odpozove na sodbo. Bog bodi rajnima milosten sodnik!

Št. Jurij na Vinogradih. Na dan važenberske občinske volitve bi se skoraj zgodila pri kmetu »Murku« velika nesreča. Otroci so si namreč v skednju zakurili in že se je vlegel gosti dim okoli. Ljudje so pravočasno opazili in hvala Bogu zabranili nesrečo. Posebno sedaj v jeseni bi ogenj napravil veliko škodo. — Za nesrečne pogorelce v Breškivesi in za poškodovane po povodnji smo pri nas nabrali 45 kron. — Četudi so marsikje in marsikedar ljudje slabo sodili o naših farmanih, vendar lahko rečemo, da je sodba bila napačna. To kaže skrb Šentjurčanov za farno cerkev, v kateri smo v zadnjem času dosti napravili in popravili. Nismo zadnji v kolendrah mi Šentjurčani. Da nismo, vam dokažemo prihodnjic.

Duhovske zadeve. Za mestnega župnika v Beljaku je imenovan č. g. Franc Formas, župnik v Kaplji na Grobniškem polju, za župnika v Medgorjah tamošnji provizor, č. g. Ant. Kaplan. — Razpisani sta do dne 9. decembra župniji Malnica in Merče.

* * *

Ako slepec zopet vidi! Ta trenutek, ko slepec zopet spregleda, tako pripoveduje imeniten francoski očesni profesor, je zelo ganljiv. Slepci, ki so še le pozneje svoj vid izgubili, so po operaciji do solz ginjeni in njihova jedina skrb je, da bi zopet ne oslepeli. Redki so slučaji ozdravljenja rojenih slepcev. Taisti profesor pripoveduje o samo 5 ali 6 takšnih slučajih. Pri takih slepcih se mora ravnati jako previdno, ker je njih oko zelo občutljivo ter se morajo še vrhu tega oči prevezati. Vendar pride trenutek, ko pade preveza ter spregledajo. Takrat je ozdraveli strašno razburjen, strah in neizrečeno začudenje ga obvladata, ker ne more zapopasti svoje okolice. Ne upa se ganiti, ker ne zna razločevati telesa okoli sebe, ker še v svojem življenju ni videl kaj takega ter ni imel pojma o veličastnosti sveta. Ko se je nekoliko pomiril, postane vesel kakor otrok. Še le tedaj verjame na to kar vidi, ko vzame vsako stvar v roko. Neka 16letna deklica ni spoznala nikogar, ko so ji sneli obvezo. Bila je kakor pijana veselja ter je šlatala obleko svojih sorodnikov, ki so stali okoli nje in katere je občudovala kakor kaj čeznaravnega. Slednjic je zaklicala: »Mama, mama, reci vsaj besedo, da bom slišala tvoj glas ter te spoznala!« Veselja jokajoč ji je odgovorila mati: »Moje dete, drago moje dete, jaz sem!« Deklica jo je gledala ne da bi mogla besedico spregovoriti, stopila korak naprej, razprostrla roki ter padla onezveščena v naročje svoje matere. — Imenovani zdravnik že pristavlja, da je s tem prizorom zdravnik najbolj poplačan za ves trud in delo.

Najdaljša ulica je dozda v New Yorku v Ameriki. Ime ji je »Broadway« ter pelje skozi celo mesto, od južnega konca otoka Manhattan do nasprotne meje

mesta. Dolga je 16 angl. milj t. j. 26 kilometrov. Sicer se gre zunaj meje mesta naprej, namreč do North Yonkers ob Hudsonu. Cela dolgost znaša 21. angl. milj ali 34 kilometrov. Hšnih številčk je v mestnem področju 8000, v celi ulici pa okoli 10 800.

Posledice besede »smrkavec«. Na Bohinjski Bistrici na Kranjskem so domači fantje v gostilni Antona Zadnika po dokončanem delu nekoliko pili. Med tem pride v gostilno neki železniški delavec Biondić, rodом Hrvat, in začne prepir. Ker ga je eden izmed fantov imenoval smrkavca, je začel udrihati z nožem okrog sebe in enega fanta tako zadel, da je bil na mestu mrtev, druge je pa smrtno nevarno ranil in potem zbežal. Orožniki so ga vjeli in izročili sodišču. Na Bohinjski Bistrici je bilo sedaj, ko je tamkaj delavcev od vseh strani, pač potrebno, da se uvede stalna nočna straža.

Tihotapnikovo maščevanje. V Parizu so pred dnevi prijeli na mitnici neko ženo, ki je hotela vtihotapiti v mesto nekaj steklenic špirita. Steklenice so ji bile odvzete in sama je dobila zaslužen kaznen. Za par dni je zopet prišla v mesto. Na mitnici se je vedla kaj sumljivo, da bi vendar mitničarjem vzbudila kako sumničenje. Na vprašanje, če ima kaj nezadacane blaga pri sebi, je odločno zanikala, da nič. A spoznali so staro tihotapko in jo odvedli v preiskovalno sobo. Dobili so pri njej dve steklenici, v katerih je, je dejala tihotapka, pitna voda. Pa uradnik ji ni verjel; odmašil je steklenico ter napolnil malo časa in hitro izpil. Ali pri tam je naredil tako kisel obraz, da so drugi uradniki mislili, da je izpil strup. Tihotapka je dejala, da je to tekočina, v kateri je raztopljena grenka sol. Tako se je hotela tihotapka maščevati.

Čudovito deževanje kamena. Že nekaj dni padajo točno ob 7. uri v III. okraju v Budimpešti pest debela kamena na dvorišče neke tamošnje hiše. Vse šipe so pobite, streha razbita, toda deževanje kamena ne preneha. Vsi ljudje so zapustili »začarano« hišo. Policija takorekoč oblega sosedne hiše, ker misli, da to povzročajo kaki zločinci.

Profesorska razstrešenost. Nemški zgodovinar in profesor Momsen je bil vsled preobilnega dela razstrešen, kakor le pravi profesor. Pisma, ko jih je hotel nesti na pošto, je čestokrat našel drugi dan v svojem nabiralniku za pisma. Enkrat se je dal striči pri brivcu, ko se je ogledal v ogledalu, je rekel: »Prekratko ste me ostrigli, želim daljše lase«, ter se je zopet vsedel, čakaje, da mu brivec ustreže. — Nekega dne je bil posebno zatopljen v svoje delo. Sluga mu je prinesel prvo jed kosila ter ga poklical k mizi. Ko pa je prinesel sluga drugo in tretjo jed obeda, je Momsen se vedno pisal. Sluga pa se je naučil pri njemu že filozofije ter je lepo po vrsti vse pojedel. Ščasoma pa je le začelo profesorju kruliti po želodcu ter se je šel kregat v kuhinji, kaj je z njegovim kosilom. »Saj ste že obedovali«, je odvrnil sluga. Profesor je zamrmral: »Kako morem le biti tako pozabljen?« ter se je zopet vsedel k svojemu delu.

Zaklad v morju. Pred kakimi 70. leti se je potopila v Atlantskem morju blizu Nove Škocije ladja »Barbaric« z vsemi ljudmi. Ker tačas še niso imeli priprav za

vzdigovanje ponesrečenih ladij iz morja prepustili so ladijo svoji usodi. Nedavno pa se je ponudil ribič Burus, da kupi ostanke ponesrečene ladije. Ker ni nihče slutil, da je vozila ladija tudi denar, prepustili so mu jo za 20 mark. Ribič si je najel izurjenega potapljača, ki mu je dosedaj prinesel iz morja 75 000 dolarjev v zlatu, a 30 000 dolarjev pa še upa dobiti. Toliko denarja je namreč vozila ladija s seboj, kakor je zvedel ribič od starih mornarjev.

Očitna kazen. Sveti Jakob, škof v Mezopotamiji, je večkrat obiskoval revne družine v mestu Nisibis in jim delil miloščine. Legenda to-le pripoveduje o njem: Nekoč gre zopet v neko siromašno hišo. Da bi pa tem večjo miloščino prejeli od škofa, naredi se eden izmed njih mrtvega, drugi pa ga oplakujejo. Svetnik da v resnici poleg navadne miloščine še denarja za pogrebne stroške. Komaj zapusti hišo, kar skočijo veseli do navidezno mrtvega, češ »pa smo ga prevarali.« Toda — o groza! Navidezno mrtvi je v resnici mrtev. Bog je kaznoval goljufijo. Prestrašeni teko za svetnikom, padejo predenj na kolena in ga prosijo, naj se vrne ter obudi zopet mrtvega. Škof jih resno posvari; potem pa moli nad mrtvim in ga obudi v življenje.

Kačja pečenka. V neki kmečki hiši so zaklali v soboto gos ter jo shranili v klet. Ko je v nedeljo dala gospodinja gos v pokrito ponev v peč, začelo je po ponvi hudo ropotati in sikati. Gospodinja je zbežala. Ko pa so prišli ljudje gledat, našli so v ponvi zraven gosi napol pečeno kačo, ki je bila po noči zlezla v iztrebljeno gos.

Spomenik prestolonasledniku Rudolfu postavi Budimpeštansko društvo »Urania« ter je nabralo v ta namen potrebni denar. Spomenik bo v kratkem postavljen v mestnem logu na mestu, kjer je pokojni prestolonaslednik kot pokrovitelj razstave pozdravil leta 1885 cesarja očeta. Spomenik bo zelo velik. Stroške za podstavek je prevzela mestna občina.

Pred 35 leti. Pred 35 leti je napravil angleški zdravnik s svojo novoporočeno nevesto ženitovanjsko potovanje v švicarsko gorovje. Z vsake gore sta prinesla v spomin planinske cvetlice in mahovje. Zadnji dan je zagledala mlada žena vrhu skale krasne planinske anemone. Mož je seveda takoj splazal po nje. Toda, ko jih je utrgal, je zdrknil ter padel v globok prepad v ledniku. Mož se je seveda takoj ubil, a njegovega trupla ni bilo mogoče dobiti iz globoke razpoke. Toda vodnika ste nesrečno ženo potolazila, da bo v teku več let lednik polagoma prišel v dolino ter bo potem mogoče dobiti truplo. Preračunala sta, koliko let bo do tega in mlada vdova se je odločila, da se naseli v vasi pod planino in čaka, da ji ledovje prinese ljubljane moža v dolino. In čakala je celih 35 let. Nedavno pa je lednik res zdrknil v dolino ter se raztajal in trdo zmrznjenega, prevlečenega z bliščnim ledom so dobili ponesrečenca, ki je še vedno držal trdno vtrgane rože v rokah.

Kadar smo pri kozarcu.

Je že tako, da človek ne more biti sam.

Tudi naši ljudje se radi družijo, posebno pripravna je seveda nedelja.

Pa smo sedeli neke nedelje popoldan

za našo mizo. Pred nami je bila polna steklenica pa hleb domačega kruha.

Vrata so se odprla in vstopil je še stric Janez, ki je znal marsikatero okroglo povedati.

»Hej, Janez, pa sem pojdi in pij,« dejal je boter Jože, ki je tudi sedel za mizo.

»No, pa še od mene,« oglasi se Hribarski Tonček, »boste pa kako razdri.«

»Tisto pa že, tisto; za take reči pa sem vedno bodisi po dnevu ali tudi po noči. Saj veš ti Jože, kakó sem tisti babi gori na Smrekovi Rebri celo noč pravil o naših gorskih sosedih za vrečo suhih hrušek. Tako je dejal stric Janez in sedel za mizo.

»O tistih, ki so širili cerkev?« začudim se jaz; »ali pa znate še kako?«

»Kajpak da znam, pa še eno najlepših. Tisto o žrebetu, če hočete.«

Pa je začel:

»Veste, nekdanj je prišel njihov župan v mesto, pa je videl tam na nekem oknu debelo bučo.«

»I, slišijo gospod,« pravi prvemu, ki ga sreča, »kaj pa je to za eno hentano jajce. To pa že ni kurje, kaj ne?«

»A, konjsko, je konjsko.«

»Hentejte, konjsko!« začudi se možiček, pa gre in kupi bučo, češ, pri nas imamo razhodno občno in gospod naš bi gotovo rabili žrebe, da bi jih nosilo.

»Kakó se pa izvali,« vpraša še prodajalca.

Ta navihanec, pa pravi:

»Kaka stara kokoš naj sedi gori. V treh tednih bo gotovo žrebe.«

Trije tedni so bili že pretekli, a konjička le še ni hotelo biti.

Pa gre očka nazaj v mesto, pa pove, kaj in kakó.

»Ej, pa po kakem brigu zavalite, pa bo gotovo —.«

In šli so vaščani ter zavalili bučo. Sreča je hotela, da je priletela ravno v neki grm, kjer je tičal — zajec. Skokom jo je ta ubral preko senožeti — vaščani pa za njim.

»Hentej, raca buzaronka, glejte kak že teče. Pa kak lepe kostanjčeve dlače je. Le dejmo za njim, le dejmo!«

Pride tam mimo lovec, in zajec je kmalu ležal — na tleh.

»Požeruhi,« pravijo razsrjeni možaki, »sedaj bodete pa Žerovci imenovani, ker ste naše žrebe požrli.«

Stric Janez je končal ter segnil po kozarcu.

»No, bom pa še jaz katero povedal,« pravi Hribarski Tonček, ki se je kaj sladko smejal.

»Pa le začni,« dé mu stric Janez.

In začel je:

»Enkrat je živel bogat mesar, ki pa je bil zelo skop. Hlapec, kateri je oskrboval kupljene svinje, se je vedno pritoževal: bil je namreč navadno bolj lačen kot sit.

Pa si izmislil ta bača.

Gre, pa žene vse svinje v mesto. Proda jih, a repe si izgovori nazaj, češ, da jih rabi za zdravila.

Nazaj gredé pride do »hudičeve luže«, pa potakne repove tako v blato, da so še konci ven gledali. Potem dirja domov, pokliče gospodarja pa pravi:

»Hudič je svinje potegnili k sebi, le repi še gledajo iz luže.«

In gre gospodar. Ko pride do luže, hitro pograbi za repek pa povleče.

Plumps — in že je ležal na hrbtu. Tako tudi drugi in tretji.

»Je vse zastoj,« pravi hlapec. »Repi se tako vsi zatrzajo in svinje ima že hudič v oblasti.«

Skopuh je sicer preklinjal, a hlapec se je natihome smejal ter spravil denarje.

Tako Tonček.

»I, zdaj pa že vidim, da moram še jaz začeti,« pravi boter Jože, ter si potegne z roko preko že nekoliko osivelih las.

»Bilo je lansko leto. Jaz sem hodil tam po Rovtah, iskal sem kake dobre krave. Pa sem zašel nekega dne, spaka, še sedaj ne vem kje sem bil. Pa dobim tam nekega fantiča, pa pravim:

»Ti, fante, kje pa sem sedaj, kje?«

»Ej stric, v »Peklu« ste, pa pri »Vragu« bcdete kmalu.«

Veste, da sem se ustrašil do konca pet in mraz mi je bilo kot bi led nosil tam iz ledenice.

»V »Peklu« torej praviš da sem,« povprašam še enkrat.

»I nu, seveda,« čé fante, pa me pelje potem preko neke grape, do prve hiše. Oddahnil sem se.

Bila je to vendar hiša kot druge, no a vendar je mogoče, da je tu sam vrag, saj se bere, da človek ne ve, kdaj v skušnjo pače.

Pa grem dalje.

Srečal sem kmeta ter ga lepo pozdravil. Prijazno mi odgovori kmet na moj pozdrav:

»Bog daj.«

I tu pa že ni hudiča, si mislim. In res ga ni bilo. Le kmet se je pisal za Vraga, in tistemu kraju so rekli: Pekel.

Pa vendar mi je bilo čudno.

Kupil sem bi jedno telico in tako po ceni, da sem zopet začel dvomit, ni li morda le skušnjava.

Prosil sem potem kmeta, da bi mi kdo pokazal pot iz te luknje, pa pravi on sinu:

»Ti, Cencek, pa pomagaj gnati malo tja gori do »cesarja«.

Na spaka, tu imaš. Saj sem vedel, da tu ne gre s pravenškimi rečmi. Kar groza me je bilo.

K cesarju? — Pa ne na Dunaj? Uh ti vrag ti, da sem bil tako neumen, da sem šel tako daleč.

Pa sem vendar prišel srečno do »cesarja«, kakor so pravili nekemu bogatemu kmetu.

Čez tri dni potem sem prišel domov. Vse se je čudilo, kje sem bil toliko časa, a ko sem povedal, da sem bil pri vragu in cesarju, so kar zevali od radovednosti. Pa jim vendar še nisem povedal tem radovednejšem vsega, le tu pri kozarcu, sem si mislil, bi se dalo kaj takega narediti — —.

In tudi on je zamočil jezik . . .

»P. L.«

Golob in čebelica.

Divji golob je sedel na vrbi poleg potoka in gledal v penečo vodico. Naenkrat zapazi čebelico, katero so bili valovi zgrabili, jo drvili naprej, ter pretili jo vtopiti.

»Uboga živalica,« pravi golob, »kako se mi usmiliš! Čakaj le, hočem ti poslati ladjico na pomoč, da si rešiš življenje.«

Reče in stori. Urno odkroji od bližnjega grma s kljunčekom zeleno vejico, ter jo spusti v potočič pred čebelico.

Veselo ta zdaj na vejico skobaca, in ko se ji perutničice osusijo; radosno brenčé zleti proti čebelnjaku.

Čez nekoliko dni letala je ravno ta čebelica po gozdu, nabirajé sladkega medu po divjih cvetlicah.

Naenkrat zapazi lovca, ki je ravnokar nategnil puško, ter pomeril na ravno ta istega goloba, ki je uni dan njej življenje rešil. Imel je namreč blizo tam golob svoje gnezdo, in iskal živeža za svoje mlade.

»Zdaj je prilika, da se svojemu rešeniku hvaležno skazem,« misli čebela.

In glej! kakor urni blisk, spusti se na lovčovo roko, da bi ga piknila; lovec se ji brani, nspak ustrelj; golob pa veselo perute razpre in sčrči v varno zakotje svojega gnezda.

Dobro storiti naj te veseli,
Za dobrim delom plačilo sledi! —

Našim naročnikom!

Leto se bliža koncu in treba bode, da »Naš Dom« sklene račune. V ta namen smo že zdaj pregledovali knjige naročnikov in videli smo, da še marsikateri ni plačal svoje naročnine. Ujjudno toraj prosimo vsakogar, ki je še dolžan naročnino, da nam isto kmalu dpošlje, sicer smo primorani mu nadaljno dpošiljanje lista ustaviti. Kdor pa lista noče naprej sprejemati, naj ga pošlje nazaj: »Ne sprejemam več«. Nam je stem prihranjeno mnogo stroškov in potem sitne tirjatve naročnine.

Upravništvo.

Cerkev Matere Milosti v Mariboru.

Naša dolžnost nas veže, da spet nekaj omenimo o naši Marijini cerkvi v Mariboru. Trdno zaupamo, da že imamo v prihodnjem letu v cerkvi nov altar in prestol za čudodelno podobu Matere Milosti. Da primeroma tako po malem napredujemo v kinčanju cerkve, je poglaviti vzrok, ker je veliko družnikov in dobrotnikov s svojimi prispevki popolnoma izostalo! Ni čuda, ker so časi hudi in tudi sv. vera med slovenskim ljudstvom vedno bolj hira. Vkljub temu je vendar brezdomno, da bomo sčasoma vse dokončali in vse naše dolge poplačali (šestdeset tisoč kron) — le potrpeti moramo in tudi moliti. Nove družnike še tudi sedaj vedno radi sprejemamo. Duhovne dobrote te družbe so itak znane. Razen 15 sv. maš, ki se vsak mesec in vsako leto služijo — berete se še vsak dan dve sv. maši in sicer ena za vse rajne družnike in dobrotnike — tedaj vsak mesec 60 in vsako leto 745 sv. maš!

Franciškski samostan v Mariboru,
dne 17 oktobra 1903.

P. Kalist Heric,
gvardijan in župni upravitelj.

Prva slovenska trgovina z manufakturnim blagom

JOŽEF ULAGA

v Mariboru, Tegetthoffova ulica 21,
38 priporoča svojo 6—26

veliko zalogo vsakovrstnega blaga
za moške in ženske obleke

ter tudi vsakovrstne odeje, robce,
preproge itd.

Vse po najnižji ceni. — Vzorec se pošilja poštne prosto.

Vsakdo, kdor nakupi pri meni za 30 kron blaga, dobi, ako pošlje svojo fotografijo, svojo veliko sliko, ki je vredna 10 K,

Svoji k svojim!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 19 v Medjatovi hiši v pritličju
vsprejema zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in poljskih pridelkov proti požarni škodi, kakor tudi
zvonov proti poškodb.

16

Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice v Ljubljani, kakor tudi po slovenskih deželah nastavljeni poverjeniki.
Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. — V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta posel. — Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Slovenci! pristopajte k domači zavarovalnici!

Edina slovenska zavarovalnica.

Podružnica

Lončarec & Havelka.

Otvoritev trgovine z mešanim blagom
pri Sv. Lenartu v Slov. goricah (v Poličevi hiši).

Usojava si uljudno naznaniti, da sva otvorila

v četrtek, dne 15. oktobra 1903,

pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah v Poličevi hiši trgovino z mešanim blagom, kakor tudi z železnino, manufakturnim in spece-rijskim blagom.

Kupovala in prodajala bodeva tudi vsakovrste deželne pridelke.

Priporočava se p. n. občinstvu za mnogobrojni obisk ter ga prosiva, da nama ohrani dosedanje zaupanje v polni meri.

Z odličnim spoštovanjem

Lončarec & Havelka,

glavna trgovina v Ptuj,
podružnica z mešanim blagom pri
Sv. Lenartu v Sl. g.

3-3

42

Boljše kakor v vsaki drugi trgovini

se kupi v manufakturni trgovini z blagom

37 1-6

P. Srebre, pri Mariji lurski, Maribor,

Tegetthoffova ulica št. 23.

Sukno za moške od 70 kr. do najfinejše vrste, volнено blago za ženske od 15 kr. naprej; barhent bel, moder, ali pisan od 16 kr. naprej; platno belo in pisano od 9 kr. naprej; svileni robol od 70 kr. naprej; koče za konje od 90 kr. naprej; odeje in rjuhe na veliko izbor. — Nadalje prodaja

pohištva

mehkega in trdega, po zelo znižanih cenah; zofe, divane, preproge z zastori itd. itd.

— Za velečastite gospode duhovnike najfinejše sukno za talarje in obleke. —

Najcenejša prodajalnica ur, zlatnine in srebrnine, optičnih predmetov, godbenih avtomatov, gramofonov

Dietingerja naslednik T. Fehrenbach

Maribor, Gosposka ul. 26, filijalka Dravska ul. 2.

Remonter ura iz nikla	gld.	1:80
črna jeklena rem. ura	"	2:60
srebrna remonter ura	"	3:40
srebrna verižica	"	—95
srebrna vratna verižica	"	—35
14 karat. zlata ženska remonter ura	"	8:90
14 karat. zlata možka remonter ura	"	16:80
14 karat. zlata verižica	"	5:50
14 karat. zlati prstan	"	1:90
14 karat. zlati uhani	"	1:50
ura na nihalo	"	4:20
ura z godbo	"	6:40
okrogle kuhinjske ure	"	1:65
ure budilnice	"	1:50

Vsaka ura je izkušana in natančno urejena. — Popravljanje ur, zlatnine in srebrnine 50 kr. — Ilustrovani ceniki o urah, zlatnini in srebrnini zastoj in franko. — Zamenja se stara zlatnina in druge starinske vrednosti. 29

VIZITNICE

priloga
tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

— Ravno kar je izšla —
družinska pratika

za leto 1904.

43

Družinska pratika za leto 1904

s krasno barveno sliko: **Sveta družina** na ovitku, je najlepša izmed vseh slovenskih pratik. Nje vsebina je zelo zanimiva in raznovrstna ter ima mnogo ličnih slik. — Cena posamnim komadom 24 vin. Odjemalci na debelo dobijo mnogo ceneje pri naslednjih tiskarnah v Ljubljani:

Auer-Korenčan, J. Kordik, A. Krisper, H. Ničman in V. Petričič.

Dobiva se in zahteva naj se v vseh trgovinah na Kranjskem, Štajerskem, Koroškem, v Istri in na Goriškem.

Za vinogradnike.

Naznanjam, da imam za prodati precejšno množino suho cepljenih trt od sledečih vrst: Laški rizlec (Wälschriesling) Šipon (Mosler), Nemški rizlec, (Rheinriesling) vcepljene na R. Portalis in L. rizlec vcepljen na Rup. Montikola. Cena za 100 komadov I. vrste 22 kron, II. vrste 12 kron.

Več tisoč korenčjakov od R. Portalis. Cena za 100 komadov 4 krone. Pri naročilih za na spomlad odvzete trte je 20% are pridjati. — Oglasiti se je pisмено ali osebno pri:

Ivanu Novak, 46
trtnarju pri Sv. Marku nad Ptujem.

Slovenci! Rodoljubi!

Darujte radi za

Dijaško kuhinjo v Mariboru!

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.